

סקס

איך לבצע ברית-מילה לקטינא, מבלי שיתייסר

ביקרתי לפני כמה ימים בבית ידידים, שם ערכו הורים מאושרים טכס ברית-מילה לקטניצי החדש והאהוב. הסתדרתי קרוב למהל, כולי סקרנות. כי באופרה כזו עוד לא הייתי. ההשכלה שלי בנושא הייתה שאובה עד כה מפולקלור הבדיחה והחידוד. מה יודעים אנשים על ברית-מילה?

הטכס החיל, ואני, שכבר צפיתי בני-תוחים מבלי להעתיק, הספתי מכה ב-מעיים. הלב שלי התפלץ. ריבונות-שלו עולם! איך הורים אהבים נותנים יד יום אחרי יום לברבריות אכזרית כזו, ה' מבוצעת ביוצא חלציהם הזכר? אני יודע עת שלא מקובל לחשוב על ברית-מילה כמוחכים כאלה. אבל אנא! עיצרו דקה! דקה בלבד. לחשוב! הרגשתי שאני מש-צנעת על המקום.

כאן זה כבר בסדר, הוכמת האדם נגד הבריא? או אמר פשוט. מגפות של אבעבועות שחורות כבר היו מעולם. ולפחות הוכח מעשית נחיצות החיסונים ההמוניים. אבל מליארדי גברים בעולם אינם נימולים, ולא שמעתי עדיין על מגפה של סרטן הפין אצל הערלים, או מגפת סרטן הרחם אצל בנות זוגן. שקט. שקט. לא לקפוץ. גם אני שמעתי על הנתון הסטטיסטי. ש-היהודיות לוקות פחות בסרטן הרחם, ובכך, העובדה נכונה. המסקנות שהוציאו ממנה — מוטעות. עובדה זו שייכת, למיטב הבנתי, יותר להגיגה האישית הגבוהה ולאכסלוסיביות היחסים, שהדת היהודית מצווה על מאמיניה שמקפידים ומורידים

ברתי עם עשרות רופאים בקשר לעניין. תמיד יש ציפיות מהרופאים, שיהיו מאור הדור. אבל הם בני-אדם, כמו כולם. בני-אדם עם מקצוע קצת אחר. ציבור הרופאים, הוא חתך האזרחים החיים במדינה. גם שם מצאתי שמרנות, אטימות, הומור מתחמק — ואדישות. "למה לך," אמרו לי כמה מהם. "מאות שנים העסק עובד כך, ועדיין אף תינוק לא מת מזה (!)". כן, מדובר על מוות. מדברים פה על הכאיבים! גם סתימות בשיניים ביצעו פעם בלי אילחוש מקומי. הניתן כיום כמעט דרך שיגרה.

אבל מצאתי גם אחרים. רופאים עם ראש פתוח, רופאים עם לב מרגיש, שמסכימים שזו ברבריות. ושצריך לעשות כל מה שאפשר בכדי להקל על התינוק, כי הוא באמת סובל.

אז אלה הם המימצאים. להרדים כללית תינוק כזה, לא בא בחשבון. אסור. זה מסוכן.

להרדים עם זריקה מקומית — מסתבר שהזריקה כואבת יותר מהברית. לא טוב. למרות את אחת המישחות המאלחשות האלה, שזכרים בוגרים מושחים להם על העניין. בכדי שמושללה יהיה פחות רגיש, ולא יירר לפני הזמן, גם כן לא טוב. רא-שית, זה מאלחש את העור היציגית. ופה מדובר על חתך בעומק ריקמה חיה. שנית, אסור לזה לבוא במגע עם רירית, ובטח לא עם חתך. זה עלול לשרוף. או גם זה ירד מהפרק.

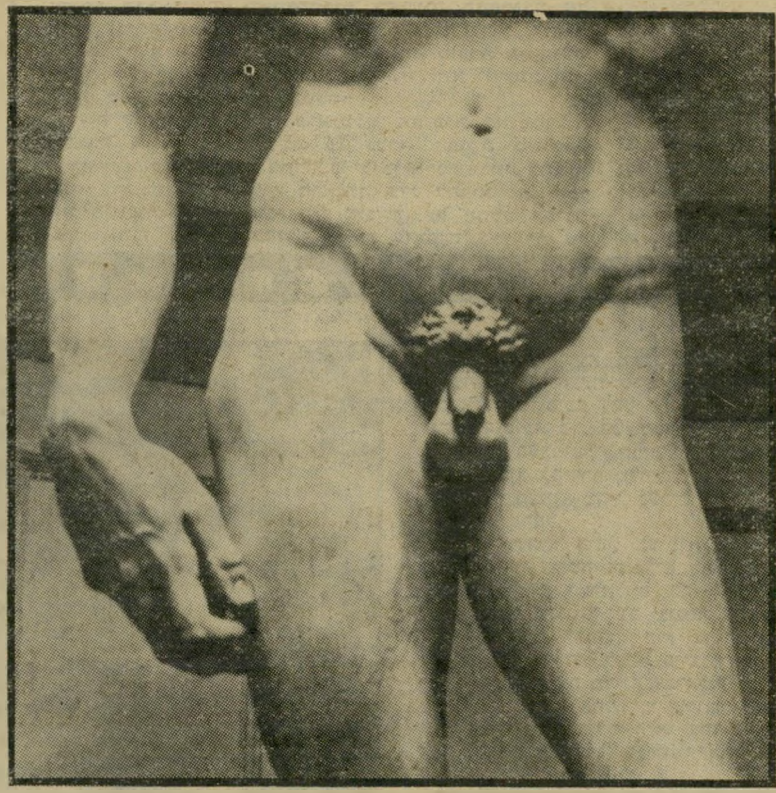
קיים חומר ספריי רפואי, שניתן להתיז על האבר, והוא מקפיא אותו לשניות. אבל זה מסוכן בשימוש. אף רופא לא יתן בידי מוהל פצצת אטום כזו. או כך, בשיטת האלימינציה. הגענו למסקנה שבעצם קיים תכשיר לא נורמלי.

לא צריך להרדים חלילה את התינוק. אפשר לטפסף לו על הלשון כמה טיפות של חומר הרגעה שיטשטש אותו, ולא יכאב לו. יין, מסתבר איננו כזה פטנט קטלני. לפעמים הוא עוזר, ולפעמים הוא לא. האורים ותומים הפרטי רופא הילדים ד"ר יוסף בן דן, ממליץ לטפסף לילד על הלשון כמה טיפות פנרגן. את המינון ה-מדוייק יש לקבוע אך ורק עם רופא יל-דים. שמוצאים בבית-חולים, או בדפ"ר זהב, הוא זה שיקבע את המינון לפי גודל הילד ומצבו הכללי.

אחרי מתן הפנרגן, לא לתת בשום אופן אפילו טיפת יין. תרופות ואלכוהול, הם לא חברים טובים. התינוק ייגמם. ולא יחוש את כל הסבל. אם אה-היך הוא ממשיך לסבול ולכאוב, מטפפים לו שוב, אחרי כמה שעות. וברשות הרופא. את הפנרגן הזה על הלשון. זה תכשיר בטוח, אבל לעו-לם לא להשתמש בו, כמו בכל תרופה לילדים, מבלי להתייעץ עם הרופא בדבר המינון. לא צריך רופא צמוד בברית, אבל צריך רופא לראות את הקטנציץ לפני מתן המירסם.

זו סטיה קטנטנה מנוהלי הקציצה, שלא נוגדת את הדת וההבלית. אין צורך ש-תעלו על בריקות. מספיק שתצילו כל אחד את התינוק שלו, ונמצא כל עם יש-ראל ניצל.

התינוק המעונה שראיתי נותן לי את הכוח לגרום לכך שהתמונה הזו לעולם לעולם לא תישנה!

ברית מילה

כמה מילים חדשות על הנושא

בריים של "כניסה למחנה", וצקצקו בלשון. אצלנו הסיפור הזה זה לא אותו דבר. אנחנו בני-תרבות. עושים את זה לתינוקות, או זה פחות נחשב. מה ש-מעניין אותי, וזה בעצם מה שחשוב לי, זה שלא יצטרך ילד יהודי לעבור מסכת זו תוך כאבים כאלה. ברגע שתבינו שה-ר תינוק הוא ממש בן-אדם, אבל בן-אדם קטן, וכואב לו כמו לכם, זה יכנס לכם בראש, ואז, רק אז, זה יעשה בפנים פיצוץ מרהיב.

לא מוכרחים לבצע "תיקון בריאותי" זה. בכזה טכס ברבארי מרושע. לרפואה יש היום אמצעים בכדי למנוע את היסור-רים המיותרים. הן בילדך מדובר! בעצ-מך ובבשריך! לא כל מעשה נבלה מותר לעשות בשם המסורת! כל הטכס הזה, עם כל האנשים! הרי ציפורן נגועה לא מרחיקים בתנאים כה לא סניטריים! ותי-נוק בן שבוע כל כך פגיע לזיהומים! נס מתרחש לו לעם היהודי בכל ברית וברית. לא אתייחס לטראומה שמעשה זה יוצר, ולתוצאותיה. אין לי עניין בעתיד-נות, למרות שגם על זה אפשר לקשקש כמה מילים בריאות. אני רק מבקש, שלא יהיה עוד תינוק יהודי שיתענה כך, תוך כדי טכס הברית. אני אפילו לא מבקש לשבור את מטה לחמו של ציבור המוהלים.

ההיגיון מבקש שרופא יבצע פעולת חיתוך זו, אבל נניח לזאת. נאמר — רק נאמר — שאני מסכימה עם הדעה, שאחוז התקלות אצל רופאים זהה לזה הקרה כיום אצל המוהלים. ביררתי ודי-

בכך, כקבוצה אתנית, את שיעורי החולים באברי הרבייה.

אפילו מימצאים אלה מתמוססים אט אט עם התפשטות המתרנות המינית אצל הנימולים ובנות-זוגן. גם על כך יש כבר סטטיסטיקה. כך שהעולה המיטכנה, ש-כבר איננה, אולי בכל זאת אינה שורש הרע, ניקיון יסודי של האבר הגברי שוה ערך ל"ברכת" המילה. נכון שקל יותר לשמור על ניקיון הפין הגברי כאשר הוא נימול, אבל לבצע ברית-מילה מסיבה זו זה כמו לכרות את קצות תוככי האוזניים, כי כך קל יותר לשמור על ניקיוןן. משר-נה, מה? למה? זה אותו היגיון.

על ההיבט הדתי אני לא מתווכחת. זה לא השטח שלי. אני מדברת רק עם אנשים שלא מוותרים על זכות הסינון האינטלק-טואלי של כל מה שקורה להם בחיים. אלה לא יצרחו לי ישר געוולד! אלה לפי-חות יעזו לקרוא את הדברים.

הרבה גועים בעולם סוחבים איתם את ערלתם המזיקה, עד עימקי גילם מרשי-מים. כקבוצה, לא היהודים הם שתופסים אליפויות עולמיות בתחולת-חיים ארוכה. עוד נימוק ששמעתי, זה שפין גברי שנימול יפה יותר מזה הערל. יכול להיות, זו שאלה של טעם. והרגל טעם. לבעלי היה פעם כלב דני גדול, ולא קצצנו לו את הזנב והאוזניים. אהבנו אותו. לא יכולנו לעולל לו זאת. כולם חשבו שהכלב משר-נה. בעיני הוא היה יפהפה. למה לא לתת לנער את זכות ההחלטה? אחר כך הגי-תוח מסובך מעט יותר? נכון, אבל הוא רצוני! וזה נימוק הומאני, שכנראה אין פנאי אחד לברוק.

הביאו את הילד, ששכב רגוע על מגש, כמו קורבן לעקידה. הוא שכב שם עם ארשת מאושרת בפנים, לא יודע את אשר עוד מצפה לו. המוהל פתח את קישורי החיתול ותפס באבר-מינו. הילד רק הת-פתל מעט, בגניחות קטנטנות של אי-נו-חות. לא צרח. לא בכה. רק ביקש לגרש מעל עצמו איזו טירדה חולפת. ואז תקע המוהל מיספריים מתחת לערלה, שאיננה בטום פנים ואופן "עור מת", כפי ש-סבורים בטעות, אלא ריקמה חיה מאוד!

ראיתי איך באחת, התינוק מתעוות בר-נחשול יסורים. גוזל קטן, חסר-אונים, הניד ראשו מצד אל צד כמו מעונה, לא מסוגל למלט עצמו מהקצבות, גישק בככי נורא של יאוש, כמו ציפור לכודה.

וליום הקול שמשוגל יצור כזה להש-מיע מוגבל בעריותו. אולי לכן איש לא התרגש מדי. קנה-מידה להבנה אצלנו זה אנהנו, שבוכים בו ודאי יותר חזק, ואו מאמינים ש"זה כואב". אני עקבתי אחר הבעות פניו של הבן-אדם הקטן הזה. ארשת עינויים נוראיים כאלה, אין עט שמסגול לתאר. ברגע מסויים כבר לא נותר לו קול. נגמר לו האוויר מרוב הבכי. וזה היה נורא. טלטלות בכירפנימי-כואב השתוללו בגופו. כל עוד הבן-אדם מוציא אנרגיה של כאב בתוך צרחות, שות גלי כאב שוטפים אותו אדוות אדוות, נחשולים מועזעים לו את כל עימקי הגש-מה, ואין מוצא, וכל העם, עדה ברה, נבערת, אטומה, עומדים סביב, ואנוכי, אידיוטית, ביניהם!

וזה קורה בדרך של "לידות ללא אלי-מות". בתקופה שכבר מודעים לכך שה-תינוק איננו גוש בשר שלא יודע כלום מהחיים שלו, בדרך שכבר אינו יכול להס-תת מאחורי שימלת ה"לא ידעתי" או אגילא אשם.

תינוק הוא יצור שכל כך מרגיש! הוא לא יודע לברר. הוא רק יודע להרגיש — אם טוב או רע לו. ואת זה הוא עושה ברגישות עצומה! כבר שמעתי רופא מת-בטא, שאולי זה לא כל כך נורא כל הסי-פור, כיוון שמערכת העצבים שלו עדיין לא מפותחת כשל מבוגר. חוסר הבשלות של זה חוסר "בידוד", שרק מוכיח כמה כן כואב לילד.

נשבעתי את אלוהים, שאם אי פעם, אם בכלל, יקרה לי בן, לעולם, לעולם, לא אעולל לו זאת! הלוואי הייתי יכולה להצהיר בפה מלא, שיגיע לברגות ושיעשה כל מה שהוא ירצה עם מושלה שלו. ירי, שלא תהיה במעל, אבל אני לא יכולה לאמר זאת. אני מתכוונת לחיות בן יהודים, והתחברתי תמיד רודפת כל מה שהיו חריג. גויים קטנים רדפו יהודים קטנים, ויהודים קטנים רודפים גויים קטנים. זה לא עניין של גיוענות, אלה ה-חיים. אני לא רוצה להרגיז, אני לא רוצה לקומם, אני רק רוצה את זכות התהיה בקול רם. לא כל כך ברור לי כל הנושא הזה, של האדם החכם יותר מהבריא. הן לא מתיימרים כאן לשפץ משהו קוסמטי. מתיימרים לחקן כאן משהו בריאותי. ולא כחריג פגום של פרט זה או אחר — אלא באופן סיטוני, אצל כולם. היתכן? יאמר הפולמוסן: גם חיסונים נגד אבע-בועות שחורות נותנים באופן סיטוני, אז

אכספר, מאהרלה

המישים גמדים נכנסים אל הבנק לפני שעת הסגירה, תופסים עמדות, מבקשים מהם לצאת. לא יוצאים. מביאים מיטטרה. לא יוצאים. יוצא אליהם שוטר, שואל: "למה לא תצאו, למה?"

מסביר אחד קטן: "לא נצא. אנחנו רוצים לגדול עם הבנק!"